

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 60/02-58

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu Eduarda Bárányu a zo sudcov Juraja Babjaka a Ľubomíra Dobríka vo veci sťažnosti P. S., t. č. v Ústave na výkon väzby Banská Bystrica, zastúpeného advokátom JUDr. T. Š., Advokátska kancelária, K., pre namietané porušenie základného práva podľa čl. 17 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Okresného súdu v Trenčíne sp. zn. 4 T 454/96 zo 4. apríla 1997 na neverejnom zasadnutí 4. februára 2004 takto

r o z h o d o l :

1. Okresný súd v Trenčíne rozsudkom sp. zn. 4 T 454/96 zo 4. apríla 1997 základné právo P. S. zaručené čl. 17 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky **n e p o r u š i l**.

2. Kancelárii Ústavného súdu Slovenskej republiky **u k l a d á** zaplatiť trovy právneho zastúpenia P. S. v sume 8 796 Sk (slovom osemtisíc sedemsto deväťdesiatšesť slovenských korún) advokátovi JUDr. T. Š., Advokátska kancelária, K.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. III. ÚS 60/02-28 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie sťažnosť P. S., t. č. v Ústave na výkon väzby Banská Bystrica (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. T. Š., Advokátska kancelária, K., pre namietané porušenie základného práva podľa čl. 17 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) rozsudkom Okresného súdu v Trenčíne sp. zn. 4 T 454/96 zo 4. apríla 1997.

Sťažovateľ uviedol, že rozsudkom Okresného súdu v Trenčíne sp. zn. 4 T 454/96 zo 4. apríla 1997 bol odsúdený na súhrnný trest odňatia slobody v trvaní 28 mesiacov nepodmienečne. Na výkon trestu bol zaradený do druhej nápravno-výchovnej skupiny. Vina bola uznaná za skutky spáchané od 16. júla 1992 do 2. júna 1993. Okresný súd v Trenčíne zároveň zrušil výroky o treste z rozsudkov Okresného súdu v Považskej Bystrici sp. zn. 1 T 491/92 zo 4. decembra 1992, Vojenského obvodového súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 3 T 57/95 z 24. februára 1995, Okresného súdu v Považskej Bystrici sp. zn. 1 T 137/95 z 25. apríla 1995 a Vojenského obvodového súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 1 T 214/95 zo 6. mája 1995. Sťažovateľ bol tiež odsúdený trestným rozkazom Okresného súdu v Považskej Bystrici sp. zn. 1 T 392/96 z 20. augusta 1996 za skutok spáchaný 18. mája 1996 na trest odňatia slobody v trvaní 12 mesiacov so zaradením na výkon trestu do druhej nápravno-výchovnej skupiny.

Okresný súd v Trenčíne opomenul posledné odsúdenie a ponechal dva samostatné rozsudky, pričom úhrn týchto trestov bol 40 mesiacov.

Sadzba stanovená Trestným zákonom za trestný čin sprenevery podľa ustanovenia § 248 ods. 1 a 2 bola od 6 mesiacov do 3 rokov odňatia slobody.

Sťažovateľ namietol, že Okresný súd v Trenčíne pri ukladaní trestu pochybil, pričom porušil jeho základné práva zaručené čl. 17 ods. 2 ústavy. V prílohe podania doručil ústavnému súdu list Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky sp. zn. IV Pz 371/01 z 2. augusta 2001, ktorým boli uznané jeho námietky, ale sťažovateľovi bolo oznámené, že sťažnosť pre porušenie zákona v jeho prospech nebude podaná z dôvodu, že takto vymeraný nezákonný trest nevykonal.

Sťažovateľ žiadal, aby ústavný súd vyniesol tento nález:

„1. Okresný súd v Trenčíne postupom v rozpore s ust. § 35 ods. 2 Tr. zák. pri ukladaní trestu rozsudkom sp. zn. 4 T 454/1996 zo dňa 04. 04. 1997 porušil základné právo sťažovateľa, zaručené čl. 17 ods. 2 Ústavy SR.

2. Ústavný súd SR priznáva sťažovateľovi právo na náhradu trov právneho zastúpenia“.

Podľa ustanovenia § 29 ods. 6 zákona o ústavnom súde bolo vyžiadané vyjadrenie Okresného súdu v Trenčíne. Predsedníčka tohto súdu v liste č. Spr 623/2002 z 24. mája 2002 uviedla:

„Rozsudkom Okresného súdu Trenčín zo dňa 4. 4. 1997 č. k. 4 T 454/96-145 bol P. S. uznaný za vinného zo spáchania:

- pokračovacieho trestného činu krádeže podľa § 247 ods. 1 písm. b), ods. 2 Tr. zák. v spolupáchateľstve podľa § 9 ods. 2 Tr. zák. Jednalo sa o dva dielčie skutky spáchané dňa 16. 7. 1992 a 10. 9. 1992,

- pokračovacieho trestného činu sprenevery podľa § 248 ods. 1, 2 Tr. zák. Jednalo sa o dva dielčie skutky spáchané od 10. 8. 1992 do 22. 8. 1992,

- trestného činu sprenevery podľa § 248 ods. 1 Tr. zák. spáchaného dňa 4. 6. 1993.

Bol mu uložený podľa § 247 ods. 2 (trestná sadzba 6 mesiacov až 3 roky odňatia slobody alebo peňažný trest) a § 35 ods. 1, 2 Tr. zák. súhrnný a úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 28 mesiacov so zaradením do II. NVS.

Súčasne boli zrušené výroky o trestoch uložených P. S.:

1. rozsudkom Okresného súdu Považská Bystrica zo dňa 4. 12. 1992 sp. zn. 1 T 491/92 v spojení s uznesením o premene podmiennečného trestu zo dňa 25. 4. 1995 (pre trestný čin porušovania domovej slobody podľa § 238 ods. 1, 2 Tr. zák. - trestná sadzba 6 mesiacov až 3 roky odňatia slobody) - trest odňatia slobody v trvaní 6 mesiacov so zaradením do I. NVS,

2. rozsudkom Obvodového vojenského súdu (správne má byť trestným rozkazom Vojenského obvodového súdu) Banská Bystrica zo dňa 24. 2. 1995 sp. zn. 3 T 57/95 doručeným obvinenému dňa 3. 3. 1995 (pre trestné činy dezercie podľa § 284 ods. 3 Tr. zák. - trestná sadzba 6 mesiacov až 3 roky odňatia slobody a dezercie podľa § 282 ods. 1 Tr. zák. - trestná sadzba 6 mesiacov až 5 rokov odňatia slobody) - trest odňatia slobody v trvaní 10 mesiacov s podmiennečným odkladom na skúšobnú dobu 18 mesiacov (skúšobná doba uplynula dňa 14. 9. 1996 a v čase rozhodovania Okresného súdu Trenčín vo veci 4 T 454/96 nebolo rozhodnuté o osvedčení, resp. neosvedčení),

3. rozsudkom Okresného súdu Považská Bystrica zo dňa 25. 4. 1995 sp. zn. 1 T 137/95 (pre trestný čin krádeže podľa § 247 ods. 1 písm. b), ods. 2 Tr. zák. spáchaný dňa 10. 2. 1995 - trestná sadzba 6 mesiacov až 3 roky odňatia slobody alebo peňažný trest) - trest odňatia slobody v trvaní 14 mesiacov so zaradením do I. NVS,

4. rozsudkom Vojenského obvodového súdu Banská Bystrica zo dňa 6. 6. 1995 sp. zn. 1 T 214/95 (pre trestný čin sprenevery podľa § 248 ods. 1 Tr. zák. spáchaný dňa 18. 9. 1994 - trestná sadzba až 2 roky odňatia slobody, zákaz činnosti, peňažný trest alebo prepadnutie veci) - súhrnný trest odňatia slobody v trvaní 18 mesiacov so zaradením do I. NVS, ukladaný podľa § 247 ods. 2 Tr. zák. pri súčasnom zrušení výroku o treste odňatia slobody 14 mesiacov rozsudku Okresného súdu Považská Bystrica 1 T 137/95.

V čase vyhlásenia rozsudku Okresného súdu Trenčín vo veci 4 T 454/96 existovalo ďalšie odsúdenie P. S. na trest odňatia slobody v trvaní 1 roka so zaradením

do II. NVS, a to trestným rozkazom Okresného súdu Považská Bystrica zo dňa 20. 8. 1996 sp. zn. 1 T 392/96 pre pokračovací trestný čin sprenevery podľa § 248 ods. 1, 2 Tr. zák. čiastočne dokonaný a čiastočne v štádiu pokusu podľa § 8 ods. 1 Tr. zák. (trestná sadzba 6 mesiacov až 3 roky odňatia slobody alebo zákaz činnosti alebo peňažný trest) spáchaný 18. 5. 1996. Toto odsúdenie však Okresnému súdu Trenčín nebolo známe, pretože v odpise registra trestov ho P. S. uvedené nemal a obžalovaný ani jeho obhajca ho súdu neuviedli.

Podľa § 35 ods. 2 Tr. zák. súd uloží súhrnný trest podľa zásad pre ukladanie úhrnného trestu (podľa tohto zákonného ustanovenia, ktoré sa vzťahuje na trestný čin najprísnejšie trestný), keď odsudzuje páchatel'a za trestný čin, ktorý spáchal skôr, ako bol súdom prvého stupňa vyhlásený odsudzujúci rozsudok za iný jeho trestný čin. (Pri trestnom rozkaze sa za vyhlásenie rozsudku považuje deň jeho doručenia obvinenému). Spolu s uložením súhrnného trestu súd zruší výrok o treste uloženom páchatel'ovi skorším rozsudkom, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, pokiaľ vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad. Súhrnný trest nesmie byť miernejší ako trest uložený skorším rozsudkom. Ustanovenie o súhrnnom treste sa nepoužije, ak skoršie odsúdenie je takej povahy, že sa na páchatel'a hľadá, ako by nebol odsúdený.

Na základe skutočností zistených z pripojených trestných spisov je zrejmé, že P. S. mal byť vo veci Okresného súdu Považská Bystrica 1 T 137/95 správne uložený súhrnný trest ku trestu uloženému trestným rozkazom Vojenského obvodového súdu Banská Bystrica 3 T 57/95, pretože Okresný súd Považská Bystrica rozhodoval dňa 25. 4. 1995 o trestnom čine spáchanom dňa 10. 2. 1995, teda pred doručením trestného rozkazu Vojenského obvodového súdu Banská Bystrica obvinenému (3. 3. 1995).

Vo veci Vojenského obvodového súdu Banská Bystrica 1 T 214/95, ktorý rozhodoval rozsudkom dňa 6. 6. 1995 mal byť tiež ukladaný trest súhrnný nielen vo vzťahu k trestu uloženému rozsudkom Okresného súdu Považská Bystrica 1 T 137/95, ale aj vo vzťahu k trestu uloženému trestným rozkazom Vyššieho obvodového súdu Banská Bystrica 3 T 57/95, pretože sa jednalo o ukladanie trestu za trestný čin spáchaný dňa 18. 9. 1994, teda pred vyhlásením rozsudku Okresného súdu Považská

Bystrica 1 T 137/95 dňa 25. 4. 1995, i pred doručením trestného rozkazu Vojenského obvodového súdu Banská Bystrica 3 T 57/95 dňa 3. 3. 1995, pričom ani v jednom z uvedených prípadov sa nejednalo o odsúdenie, pri ktorom by sa na páchatel'a hľadelo, ako by nebol odsúdený.

Avšak vzhľadom na skutočnosť, že sa jednalo o právoplatné rozhodnutia, ktoré Okresný súd Trenčín musel rešpektovať a pri rozhodovaní vo veci 4 T 454/96 nemal vedomosť o odsúdení na trest odňatia slobody v trvaní 12 mesiacov uložený trestným rozkazom Okresného súdu Považská Bystrica 1 T 392/96, musel ukladať trest na základe jemu známych skutočností.

Pri rozhodovaní o ukladaní trestu tunajším súdom vo veci 4 T 454/96 došlo k pochybeniam spočívajúcim v tom, že:

- nemal byť ukladaný i úhrnný trest,
- bol zrušený i výrok o treste uloženom rozsudkom Okresného súdu v Považskej Bystrici 1 T 137/95, hoci tento v tom čase už bol právoplatne zrušený rozsudkom Vojenského obvodového súdu Banská Bystrica 1 T 214/95,
- uložený súhrnný trest odňatia slobody v trvaní 28 mesiacov je v rozpore s ustanovením § 35 ods. 2 tretia veta Tr. zák. miernejším trestom než tresty zrušené (spolu 48 mesiacov),
- súhrnný trest mal byť ukladaný podľa ustanovenia § 282 ods. 1 Tr. zák. s trestnou sadzbou 6 mesiacov až 5 rokov odňatia slobody, nie podľa ust. § 248 ods. 2 Tr. zák.

Pri správnom použití zákona mal byť P. S. vo veci tunajšieho súdu 4 T 454/96 zložený za trestný čin krádeže podľa § 247 ods. 1 písm. b), ods. 2 Tr. zák. v bodoch 1. a 2. rozsudku a za trestný čin sprenevery podľa § 248 ods. 1, 2 Tr. zák. v bodoch 3. a 4. rozsudku súhrnný trest v rámci trestnej sadzby ustanovenia § 282 ods. 1 Tr. zák. (6 mesiacov až 5 rokov), ktorý mal byť prísnejší ako súhrn trestov, ktoré bolo potrebné zrušiť, t. j. 46 mesiacov (vrátane opomenutého trestu v trvaní 12 mesiacov), teda vo výmere 46 až 60 mesiacov. Za trestný čin sprenevery podľa § 248 ods. 1 Tr. zák. v bode 5. rozsudku mu mal byť uložený ďalší samostatný trest v rámci trestnej sadzby až 2 roky odňatia slobody, alebo zákaz činnosti alebo peňažný trest alebo prepadnutie vecí.

Z uvedeného vyplýva, že pri rozhodovaní o ukladaní trestu P. S. vo veci Okresného súdu v Trenčíne sp. zn. 4 T 454/96 došlo síce k porušeniu zákona, ale v prospech sťažovateľa. Preto jeho základné právo podľa čl. 17 ods. 2 Ústavy SR spočívajúce v tom, že nikoho nemožno stíhať alebo pozbaviť slobody inak, ako z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon, porušené nebolo.“

Vzhľadom na uvedené skutočnosti predsedníčka Okresného súdu v Trenčíne navrhla sťažnosti nevyhovieť.

K vyjadreniu Okresného súdu v Trenčíne zaujal stanovisko sťažovateľ a uviedol, že «vzal na vedomie argumenty, uvedené vo vyjadrení Okresného súdu Trenčín k sťažnosti, ako aj odpoveď Generálnej prokuratúry SR, zaslanú sťažovateľovi P. S. V súvislosti s vyjadrením Okresného súdu Trenčín som sa zaoberal chronológiou odsúdení, týkajúcich sa sťažovateľa ako aj reakciami Okresného súdu na túto skutočnosť, vyslovenými napokon v závere uvedeného vyjadrenia.

Rozhodujúce pre posúdenie veci je podľa môjho názoru to, že i tento súd na str. 4 vyjadrenia uznal, že pri poslednom právoplatnom rozhodnutí vo veci 4 T 454/96 musel Okresný súd Trenčín rešpektovať právnu situáciu ohľadne ostatných odsúdení sťažovateľa a najmä, že nemal vedomosť o jeho odsúdení na trest odňatia slobody v trvaní 12 mesiacov, uložený trestným rozkazom Okresného súdu Považská Bystrica č. 1 T 392/96 a teda ukladal trest len na základe jemu známych skutočností. Pojem „jemu známe skutočnosti“ je potrebné vykladať objektívne, to znamená, že súdená osoba nie je povinná pod žiadnou sankciou oboznamovať súd so svojimi odsúdeniami. Možno to prirodzene považovať za vhodné. Keďže ide o nezmeniteľný právny stav, ktorý je potrebné konštatovať ku dňu rozhodovania Ústavného súdu, je právne irelevantné, ako mali v roku 1997 rozhodovať všeobecné súdy, ak chceli a mali rešpektovať ust. § 35 ods. 2 Tr. zák. V tomto ohľade je preto bez právneho významu záver vyjadrenia Okresného súdu Trenčín o porušení zákona v prospech sťažovateľa;

- pri rozhodovaní o veciach podobného charakteru, keď sa porušil zákon v prospech i neprospech obvineného, je pre potreby rozhodovania Ústavného súdu

podstatné, že žiadnu „kompenzačnú“ zásadu nemožno použiť. Generálny prokurátor uznal pochybenie, pričom aj on ju čiastočne pripísal sťažovateľovi a jeho obhajcovi. Generálny prokurátor však vzhľadom na skutočnosť, že s poukazom na § 266 ods. 1 Tr. por. môže a nemusí podať mimoriadny opravný prostriedok, má právo spravovať sa pri svojich úvahách princípom účelnosti svojho postupu. Z rovnakého dôvodu teda ho nezaťažuje povinnosť aj pri zistení flagrantného porušenia zákona v neprospech sťažovateľa postarať sa o nápravu postupom podľa citovaného ustanovenia;

- ust. § 2 ods. 5 Tr. por. ukladá orgánom činným v trestnom konaní a teda aj súdom vziať na seba úplnú zodpovednosť za celé trestné konanie, ktorého je trest a jeho výmera podstatnou súčasťou. V tomto smere Trestný poriadok, ako už bolo skôr uvedené, obvinenému a odsúdenému neukladá žiadne povinnosti;

- keďže teda aj s ohľadom na ust. § 60 ods. 3 Tr. zák. ku dnešnému dňu platí fikcia o osvedčení sa aj dotyčne odsúdenia sťažovateľa Vojenským obvodovým súdom v Banskej Bystrici sp. zn. 3 T 57/95 zo dňa 24. 02. 1995, evidentne uložil Okresný súd v Trenčíne trest vo výmere, ktorá spolu so skôr uloženým trestom presahovala hornú hranicu trestnej sadzby, určenej pre trestný čin najprísnejšie trestný. Takto by totiž nemohol postupovať, ak by bol rozsudkom 4 T 454/96 zrušil výrok o treste, uložený rozhodnutím Okresného súdu v Považskej Bystrici sp. zn. 1 T 392/1996-28.

Záver zo sumarizácie faktov je nasledovný:

1. Lehota na nápravu pochybenia (ku ktorému došlo v prospech sťažovateľa), vzniknutosieho neuložením trestu v sadzbe 6 mesiacov až 5 rokov za trestný čin podľa § 282 ods. 1 Tr. zák. - ako uznal vinu rozsudok VOS Banská Bystrica č. 3 T 57/1995 - rozsudkom 4 T 454/1996 Okresného súdu Trenčín a ktorá mala byť použitá v uvedenej veci podľa § 35 ods. 2 Tr. zák. uplynula. Dňa 14. 09. 1996 totiž uplynula skúšobná doba určená uvedeným rozsudkom a 14. 09. 1997 aj lehota na rozhodnutie o prípadnom neosvedčení sa.

2. Ak Okresný súd v Trenčíne rozsudkom 4 T 454/1996 uložil trest vo výmere 28 mesiacov nepodmienečne a nezrušil rozsudok Okresného súdu v Považskej Bystrici, č. 1 T 392/1996, ktorým bol uložený sťažovateľovi trest 12 mesiacov nepodmienečne, pri prostom spočítaní oboch trestov došlo jednoznačne k prekročeniu

maximálnej možnej výmery trestu v rozsahu 36 mesiacov za trestné činy podľa § 247 ods. 1 a 2 a § 248 ods. 1 a 2 Tr. zák.»

II.

Z obsahu sťažnosti a k nej priložených písomností, ako aj z obsahu na vec sa vzťahujúcich súdnych spisov ústavný súd zistil nasledovný stav:

Rozsudkom Okresného súdu v Trenčíne sp. zn. 4 T 454/96 zo 4. apríla 1997 bol sťažovateľ uznaný za vinného za skutky spáchané v dobe od 16. júla 1992 do 2. júna 1993, čím spáchal pokračovací trestný čin krádeže podľa § 9 ods. 2 k § 247 ods. 1 písm. b) a § 247 ods. 2 Trestného zákona a aj pokračovací trestný čin sprenevery podľa § 248 ods. 1 Trestného zákona a trestný čin sprenevery podľa § 248 ods. 1 Trestného zákona. Za to bol odsúdený podľa § 247 ods. 2 Trestného zákona s poukazom na § 35 ods. 1 a 2 Trestného zákona na súhrnný trest odňatia slobody v trvaní 28 mesiacov nepodmienečne. Podľa § 39a ods. 2 písm. b) Trestného zákona na výkon trestu bol zaradený do druhej nápravno-výchovnej skupiny. Okresný súd v Trenčíne zároveň podľa § 35 ods. 2 Trestného zákona zrušil výrok o treste rozsudku Okresného súdu Považská Bystrica sp. zn. 1 T 491/92 zo 4. decembra 1992, výrok o treste rozsudku Obvodového vojenského súdu Banská Bystrica sp. zn. 3 T 57/95 z 24. februára 1995, výrok o treste rozsudku Okresného súdu Považská Bystrica sp. zn. 1 T 137/95 z 25. apríla 1995, výrok o treste rozsudku Vojenského obvodového súdu Banská Bystrica sp. zn. 1 T 214/95 zo 6. mája 1995 v celom rozsahu. Podľa § 228 ods. 1 Trestného poriadku bol sťažovateľ zaviazaný uhradiť škodu poškodeným. Rozsudok vo vzťahu k sťažovateľovi nadobudol právoplatnosť 22. apríla 1997.

Rozsudkom Okresného súdu v Považskej Bystrici sp. zn. 1 T 491/92 zo 4. decembra 1992 bol sťažovateľ uznaný za vinného za skutok spáchaný v druhej polovici júla 1992, ktorého sa mal dopustiť tak, že sa mal vlámať do bytu svojej sestry v P. Jeho konanie bolo kvalifikované ako trestný čin porušovania domovej slobody podľa § 238 ods. 1 a 2 Trestného zákona a bol mu uložený trest odňatia slobody

v trvaní 6 mesiacov, ktorého výkon mu bol odložený podľa § 58 ods. 1 písm. a) a § 59 ods. 1 Trestného zákona podmienčne na dobu 2 rokov. Rozsudok nadobudol právoplatnosť 4. decembra 1992. Výrok o treste z tohto rozhodnutia bol zrušený rozsudkom Okresného súdu v Trenčíne sp. zn. 4 T 454/96.

Trestným rozkazom Vojenského obvodového súdu Banská Bystrica sp. zn. 3 T 57/95 z 24. februára 1995 bol sťažovateľ uznaný za vinného z trestného činu dezercie podľa § 284 ods. 3 Trestného zákona, ktorého sa dopustil tak, že 7. augusta 1994 okolo 24.00 h bez súhlasu nadriadených opustil ubytovací priestor vojenského útvaru R. S. a nedovolené sa vzdaloval až do 3. septembra 1994. Tiež bol uznaný za vinného z trestného činu dezercie podľa § 282 ods. 1 Trestného zákona, ktorého sa dopustil tak, že 4. septembra 1994 v čase okolo 22.00 h bez súhlasu nadriadených opustil ubytovací priestor vojenského útvaru R. S., odcestoval až do 6. októbra 1994, keď bol o 10.00 h hospitalizovaný na psychiatrickom oddelení Nemocnice s poliklinikou Dubnica nad Váhom. Za to mu bol uložený úhrnný trest odňatia slobody podľa § 282 ods. 1 Trestného zákona za použitia § 35 ods. 1 Trestného zákona 10 mesiacov. Podľa § 58 ods. 1 písm. a) a § 59 ods. 1 Trestného zákona sa mu výkon uloženého trestu podmienčne odložil na skúšobnú dobu 18 mesiacov. Trestný rozkaz nadobudol právoplatnosť 12. marca 1995. Výrok o treste z trestného rozkazu Vojenského obvodového súdu Banská Bystrica sp. zn. 3 T 57/95 bol zrušený rozsudkom Okresného súdu v Trenčíne sp. zn. 4 T 454/96.

Rozsudkom Okresného súdu v Považskej Bystrici sp. zn. 1 T 137/95 z 25. apríla 1995 bol sťažovateľ uznaný za vinného na tom skutkovom základe, že 10. februára 1995 asi o 00.30 h vnikol do kancelárie riaditeľa Strednej priemyselnej školy chemickej v Púchove tak, že rozbil sklenenú výplň okna, cez vzniknutý otvor okno otvoril a odtiaľ do skorých ranných hodín toho istého dňa postupne na dvakrát odcudzil počítač zn. PC AT 286 s monitorom a klávesnicou v hodnote 19 500 Sk, myš k počítaču zn. Q TRONOIC v hodnote 367,80 Sk, polarizačný filter zn. Polaroid v hodnote 267,50 Sk, kopírovací prístroj zn. CANON MP 1020 v hodnote 39 900 Sk, tlačiareň zn. STAR LC-2420 v hodnote 5 100 Sk, kalkulačku zn. ELKA 55 v hodnote

72 000 Sk, čím Školskej správe II Banská Bystrica spôsobil škodu v celkovej výške 66 855 Sk. Jeho konanie bolo kvalifikované ako trestný čin krádeže podľa § 247 ods. 1 písm. b) a § 247 ods. 2 Trestného zákona, za čo mu bol uložený trest odňatia slobody podľa § 247 ods. 2 Trestného zákona v trvaní 14 mesiacov. Podľa § 39a ods. 2 písm. a) Trestného zákona bol na výkon tohto trestu zaradený do prvej nápravno výchovnej skupiny a podľa § 228 ods. 1 Trestného poriadku bol zaviazaný na náhradu škody Školskej správe II Banská Bystrica. Rozsudok nadobudol právoplatnosť 25. apríla 1995. Výrok o treste rozsudku Okresného súdu Považská Bystrica sp. zn. 1 T 137/95 z 25. apríla 1995 bol zrušený rozsudkom Okresného súdu v Trenčíne sp. zn. 4 T 454/96.

Rozsudkom Vojenského obvodového súdu Banská Bystrica sp. zn. 1 T 214/95 bol sťažovateľ uznaný za vinného, že si 18. septembra 1994 v čase okolo 18.30 h v Púchove pred Disco barom zapožičal od majiteľa horský bicykel zn. Kollhoff modrozelenej farby nezisteného výrobného čísla za účelom krátkého povozenia. S bicyklom odišiel smerom do Trenčína, kde ho v presne nezistenej obci odpredal neznámym osobám, čím majiteľovi spôsobil škodu vo výške 8 800 Sk. Za to bol podľa § 247 ods. 2 Trestného zákona za použitia § 35 ods. 2 Trestného zákona odsúdený na súhrnný trest odňatia slobody na 18 mesiacov nepodmienečne, pričom podľa § 39a ods. 2 písm. a) Trestného zákona ho súd na výkon trestu zaradil do prvej nápravno výchovnej skupiny. Spolu s uložením súhrnného trestu súd zároveň zrušil výrok o treste z rozsudku Okresného súdu Považská Bystrica sp. zn. 1 T 137/95 z 25. apríla 1995. Zároveň bol podľa § 228 ods. 1 Trestného poriadku zaviazaný na náhradu škody. Rozsudok Vojenského obvodového súdu Banská Bystrica sp. zn. 1 T 214/95 zo 6. júna 1995 nadobudol právoplatnosť 6. júna 1995. Rozsudkom Okresného súdu v Trenčíne sp. zn. 4 T 454/96 zo 4. apríla 1997 bol zrušený výrok o treste z rozsudku Vojenského obvodového súdu Banská Bystrica sp. zn. 1 T 214/95 zo 6. júna 1995.

Trestným rozkazom Okresného súdu Považská Bystrica sp. zn. 1 T 392/96 z 20. augusta 1996 bol sťažovateľ odsúdený za pokračujúci trestný čin sprenevery podľa § 248 ods. 1 a 2 Trestného zákona čiastočne dokonaný, v bode 2 v štádiu

pokusu podľa § 8 ods. 1 Trestného zákona na tom skutkovom základe, že sťažovateľ zamestnaný u súkromného podnikateľa I. Š. ako účtujúci čašník v staničnej reštaurácii v P. 18. mája 1996 v nočných hodinách kľúčmi, ktoré mu boli pridelené vedúcim staničnej reštaurácie A. K., odomkol dvere výčapu v mimopracovnej dobe, vošiel do objektu staničnej reštaurácie a následne do kuchyne reštaurácie, ďalším kľúčom otvoril v stene zabudovaný trezor, odkiaľ zobral tržbu zo 17. mája 1996, ktorú si prisvojil, čím majiteľovi I. Š. spôsobil škodu vo výške 24 105,20 Sk. Následne po tom, ako odcudzil tržbu, v ten istý deň do dvoch vriec naložil kartóny cigariet z výčapu staničnej reštaurácie v úmysle tieto cigarety odnieť a odpredať za sumu 11 000 Sk, avšak tieto cigarety neodniesol a zostali vo výčape, pričom hodnota cigariet pripravených na odcudzenie bola 25 378 Sk. Sťažovateľ bol uznaný v bodoch 1 a 2 za vinného z pokračujúceho trestného činu sprenevery podľa § 248 ods. 1 a 2 Trestného zákona čiastočne dokonaného, v bode 2 v štádiu pokusu podľa § 8 ods. 1 Trestného zákona. Za to mu bol uložený trest odňatia slobody podľa § 248 ods. 2 Trestného zákona s prihliadnutím na § 314e ods. 2 Trestného poriadku v trvaní 1 roka. Podľa § 39a ods. 2 písm. b) Trestného zákona na výkon tohto trestu bol zaradený do druhej nápravno-výchovnej skupiny. Podľa § 228 ods. 1 Trestného poriadku bol zaviazaný uhradiť I. Š. škodu 24 105 Sk. Trestný rozkaz nadobudol právoplatnosť 5. októbra 1996. Dňa 11. októbra 1996 bol nariadený výkon trestu Okresným súdom v Považskej Bystrici vo veci vedenej pod sp. zn. 1 T 392/96. Sťažovateľ trest nastúpil 7. novembra 1996 o 13.30 h v Ústave na výkon trestu odňatia slobody v Žiline.

III.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej

zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 17 ods. 2 ústavy nikoho nemožno stíhať alebo pozbaviť slobody inak, ako z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Nikoho nemožno pozbaviť slobody len pre neschopnosť dodržať zmluvný záväzok.

Podľa ustanovenia § 35 ods. 1 Trestného zákona ak súd odsudzuje páchatel'a za dva alebo viac trestných činov, uloží mu úhrnný trest podľa tohto zákonného ustanovenia, ktoré sa vzťahuje na trestný čin z nich najprísnejšie trestaný; popri treste prípustnom podľa takého zákonného ustanovenia možno v rámci úhrnného trestu uložiť aj iný druh trestu, ak jeho uloženie by bolo odôvodnené niektorým zo súdených trestných činov. Ak sú dolné hranice trestných sadzieb odňatia slobody rôzne, je dolnou hranicou úhrnného trestu najvyššia sadzba z nich. Ak ustanovuje tento zákon na niektorý z takých trestných činov len trest odňatia slobody, nemôže byť úhrnným trestom iný z trestov uvedených v § 27 ako trest samostatný.

Podľa ustanovenia § 35 ods. 2 Trestného zákona súd uloží trest podľa zásad uvedených v odseku 1, keď odsudzuje páchatel'a za trestný čin, ktorý spáchal skôr, ako bol súdom prvého stupňa vyhlásený odsudzujúci rozsudok za iný jeho trestný čin. Spolu s uložením súhrnného trestu súd zruší výrok o treste uloženom páchatel'ovi skorším rozsudkom, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, pokiaľ vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad. Súhrnný trest nesmie byť miernejší ako trest uložený skorším rozsudkom. V rámci súhrnného trestu musí súd vysloviť trest straty čestných titulov a vyznamenaní, straty vojenskej hodnosti, prepadnutia majetku alebo prepadnutia veci, ak taký trest bol vyslovený už skorším rozsudkom. Ustanovenie o súhrnnom treste sa nepoužije, ak skoršie odsúdenie je takej povahy, že sa na páchatel'a hľadí, akoby nebol odsúdený.

Sťažovateľ bol vo veci Okresného súdu v Trenčíne sp. zn. 4 T 454/96 zo 4. apríla 1997 odsúdený na súhrnný trest v trvaní 28 mesiacov nepodmienečne za pokračovací trestný čin krádeže podľa § 9 ods. 2 k § 247 ods. 1 písm. b) a § 247 ods. 2

Trestného zákona a za pokračovací trestný čin sprenevery podľa § 248 ods. 1 Trestného zákona a trestný čin sprenevery podľa § 248 ods. 1 Trestného zákona. Trest bol uložený ako súhrnný trest podľa § 247 ods. 2 Trestného zákona.

Podľa ustanovenia § 247 ods. 1 písm. b) Trestného zákona kto si prisvojí cudziu vec tým, že sa jej zmocní, a spôsobí tak škodu nie nepatrnú, potresce sa odňatím slobody až na dva roky alebo peňažným trestom, alebo prepadnutím veci.

Podľa ustanovenia § 247 ods. 2 Trestného zákona rovnako ako v odseku 1 sa páchatel potresce, ak si prisvojil cudziu vec tým, že sa jej zmocnil, a

- a) taký čin spácha vlámaním, alebo
- b) bezprostredne po takom čine sa pokúsi uchovať si vec násilím alebo hrozbou bezprostredného násilia, alebo
- c) taký čin spácha na veci, ktorú má iný na sebe alebo pri sebe,
- d) taký čin spácha na veci, ktorá sa nachádza na pozemku, ktorý patrí do poľnohospodárskeho pôdneho fondu alebo do lesného pôdneho fondu, označenom vlastníkom primeraným spôsobom.

V tejto časti bola citovaná súčasne platná skutková podstata trestného činu krádeže v čase rozhodovania Okresného súdu v Trenčíne, t. j. 4. apríla 1997, keď skutková podstata trestného činu krádeže podľa § 247 ods. 1 písm. b) a § 247 ods. 2 Trestného zákona znela:

1. Kto si prisvojí cudziu vec tým, že sa jej zmocní, a
 - a) spôsobí tak škodu nie nepatrnú,
 - b) čin spácha vlámaním,
 - c) bezprostredne po čine sa pokúsi uchovať si vec násilím alebo hrozbou bezprostredného násilia,
 - d) čin spácha na veci, ktorú má iný na sebe alebo pri sebe, alebo
 - e) bol za taký čin v posledných dvoch rokoch potrestaný,potresce sa odňatím slobody až na dva roky alebo peňažným trestom alebo prepadnutím veci.

2. Odňatím slobody na šesť mesiacov až tri roky alebo peňažným trestom sa páchatel potresce, ak spôsobí činom uvedeným v odseku 1 škodu nie malú.

Pokiaľ ide o podmienky ukladania trestov za viac trestných činov podľa § 35 Trestného zákona, tieto sa od času rozhodovania v napadnutej veci nezmenili.

Z textu čl. 17 ods. 2 ústavy možno odvodiť jeden zo základných princípov trestného práva, a to princíp zákonnosti trestných činov a trestov (nullum crimen, nullum poena sine lege).

Podľa čl. 142 ods. 1 ústavy súdy rozhodujú v občianskoprávných a trestných veciach...

Princíp zákonnosti trestných činov a trestov je vyjadrený aj v ustanovení § 2 ods. 1 Trestného poriadku, podľa ktorého nikto nemôže byť stíhaný ako obvinený ináč než zo zákonných dôvodov a spôsobom, ktorý ustanovuje tento zákon.

Štvrtá hlava Trestného zákona pojednáva o trestoch, a teda určuje zákonný rámec pre všeobecné súdy, ktoré rozhodujú v trestných veciach a ukladajú tresty za podmienok tam stanovených. Princíp zákonnosti trestných činov a trestov je jedným z princípov právneho štátu.

Podľa čl. 1 ods. 1 prvej vety ústavy Slovenská republika je zvrchovaný, demokratický a právny štát.

Princíp zákonnosti trestných činov a trestov má priamy vplyv na právo na slobodu, ktorá je základom každej demokratickej spoločnosti. Z princípu zákonnosti trestných činov a trestov vyplýva, že len zákon môže stanoviť, aké konania alebo opomenutia sú trestným činom a aký trest možno za ne uložiť. Trest ako sankcia ukladaná ako následok odsúdenia za trestný čin je stanovený zákonom. Zákon upravuje aj problém ukladania trestov za viac trestných činov.

Všeobecný súd musí vo svojom konaní v plnom rozsahu realizovať princíp zákonnosti trestných činov a trestov. Postup v rozpore so zákonom ustanovenými pravidlami je nezlučiteľný s princípom zákonnosti trestných činov a trestov, a teda aj čl. 17 ods. 2 ústavy, ktorý je výrazom tohto princípu. Zákonom stanovený rámec vytvorený v štvrtej hlave Trestného zákona pre ukladanie trestov vytvára teda rámec, ktorý uvádza ústava v čl. 17 ods. 2 slovami... ktoré ustanoví zákon.

Zo základnej zásady trestania, že trest musí byť zákonný (*nullum poena sine lege*), vyplýva, že trest je ukladaný len na základe zákona a nemožno uložiť trest prísnejší, než aký bolo možné uložiť podľa zákona účinného v dobe spáchania trestného činu.

Podľa doterajšej judikatúry ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecných súdov, ktoré ich pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiam, ani preskúmať, či v konaniach pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu je vymedzená na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách.

Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02).

Napadnutý rozsudok Okresného súdu v Trenčíne sp. zn. 4 T 454/96 zo 4. apríla 1997 nebol teda predmetom prieskumu, pokiaľ ide o skutkové zistenia ani pokiaľ ide o výšku trestu za spáchané trestné činy, ale len v časti, pokiaľ ide o ukladanie trestu za viac trestných činov podľa § 35 Trestného zákona.

Sťažovateľ bol uznaný za vinného za skutky spáchané od 16. júla 1992 do 2. júna 1993 a bol mu uložený súhrnný trest odňatia slobody za trestný čin krádeže podľa § 247 ods. 2 Trestného zákona v trvaní 28 mesiacov podľa v tom čase platnej právnej úpravy, ktorá umožňovala uložiť trest až 3 roky odňatia slobody. Pri tom bolo rozhodnuté o zrušení výrokov o treste z rozsudku Okresného súdu Považská Bystrica sp. zn. 1 T 491/92 zo 4. decembra 1992, Vojenského obvodového súdu Banská Bystrica sp. zn. 3 T 57/95 z 24. februára 1995, Okresného súdu Považská Bystrica sp. zn. 1 T 214/95 zo 6. mája 1995.

Skutky spáchané sťažovateľom vo veci vedenej na Okresnom súde v Trenčíne pod sp. zn. 4 T 454/96 v júli až septembri 1992 boli kvalifikované ako trestné činy podľa § 247 ods. 1 Trestného zákona, resp. § 248 ods. 1 a 2 a sú v súbehu so skutkom z júla 1992 (kvalifikovaným podľa § 238 ods. 1 a 2 a iné) vo veci vedenej na Okresnom súde v Považskej Bystrici pod sp. zn. 1 T 491/92, pretože všetky predchádzajú vyhláseniu odsudzujúceho rozsudku posledne označenej veci, to je 4. decembra 1992 (rozsudok Okresného súdu v Považskej Bystrici sp. zn. 1 T 491/92). Ohľadne týchto skutkov v označenej veci vedenej na Okresnom súde v Trenčíne preto bolo možné ukladať súhrnný trest vo vzťahu k označenej veci vedenej na Okresnom súde v Považskej Bystrici.

Skutok spáchaný vo veci vedenej na Okresnom súde v Trenčíne pod sp. zn. 4 T 454/96 dňa 4. júna 1993, kvalifikovaný ako krádež je v súbehu so skutkami spáchanými v auguste až septembri 1994, kvalifikovanými ako trestný čin podľa § 284 ods. 3 a v septembri až októbri 1994 kvalifikovanými ako trestný čin podľa § 282 ods. 1 vo veci vedenej na Vojenskom obvodovom súde v Banskej Bystrici pod sp. zn. 3 T 57/95, lebo všetky predchádzajú doručeniu trestného rozkazu vo veci sp. zn. 3 T 57/95 dňa 3. marca 1995 (právoplatnosť nadobudol 12. marca 1995), ktoré má účinky vyhlásenia odsudzujúceho rozsudku. Ohľadne skutku v označenej veci vedenej na Okresnom súde v Trenčíne preto bolo možné uložiť súhrnný trest podľa § 35 ods. 3 Trestného zákona vo vzťahu k označenej veci vedenej na Vojenskom obvodovom súde v Banskej Bystrici.

Ani jeden z vyššie uvedených skutkov vo veci vedenej na Okresnom súde v Trenčíne pod sp. zn. 4 T 454/96 nie je v súbehu so skutkom spáchaným v máji 1996 vo veci vedenej na Okresnom súde v Považskej Bystrici pod sp. zn. 1 T 392/96, lebo medzi skutkami vo veci vedenej na Okresnom súde v Trenčíne pod sp. zn. 4 T 454/96 a týmto skutkom existuje vyhlásený odsudzujúci rozsudok zo 4. decembra 1992 vo veci vedenej na Okresnom súde v Považskej Bystrici pod sp. zn. 1 T 491/92, resp. doručený odsudzujúci trestný rozkaz Vojenského obvodového súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 3 T 57/95 dňa 3. marca 1995.

Skutok spáchaný v máji 1996, ktorý bol kvalifikovaný ako trestný čin krádeže podľa § 248 ods. 1 a 2 Trestného zákona, nie je k citovaným skutkom vo vzťahu súbehu, ale pri tomto skutku ide vo vzťahu k označeným skutkom o vzťah recidívy, lebo bol spáchaný nie pred, ale po vyhlásení odsudzujúceho rozsudku, resp. doručení trestného rozkazu, ktoré nadobudli aj právoplatnosť.

Pri rozhodovaní vo veci vedenej na Okresnom súde v Trenčíne pod sp. zn. 4 T 454/96 nebolo možné rozhodovať o súhrnnom treste vo vzťahu k výroku o treste v trestnom rozkaze Okresného súdu v Považskej Bystrici sp. zn. 1 T 392/96 z 20. augusta 1996.

Predmetom konania pred ústavným súdom je námietka sťažovateľa, že Okresný súd v Trenčíne opomenul trestný rozkaz Okresného súdu v Považskej Bystrici sp. zn. 1 T 392/96 z 20. augusta 1996 a neuložením trestu podľa § 35 ods. 2 Trestného zákona porušil základné právo sťažovateľa podľa čl. 17 ods. 2 ústavy.

Ústavný súd teda po preskúmaní vzťahu rozhodnutí Okresného súdu v Trenčíne sp. zn. 4 T 454/96 a Okresného súdu v Považskej Bystrici sp. zn. 1 T 392/96 zistil, že medzi skutkami, ktoré boli predmetom označených vecí, neexistuje navzájom súbeh (ako podmienka pre uloženie súhrnného trestu), ale vo veci Okresného súdu v Považskej Bystrici sp. zn. 1 T 392/96 ide o recidívu.

Okresný súd v Trenčíne preto rozhodol správne, keď v rozsudku vo veci sp. zn. 4 T 454/96 nevykladal súhrnný trest vo vzťahu k trestnému rozkazu vo veci Okresného súdu v Považskej Bystrici sp. zn. 1 T 392/96, a teda nezasahoval do výroku o treste v tomto trestnom rozkaze.

Ústavný súd už vo viacerých svojich rozhodnutiach uviedol, že podľa ustanovenia § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde je viazaný návrhom na začatie konania.

Sťažovateľ žiadal preskúmať namietané porušenie základného práva zaručeného čl. 17 ods. 2 ústavy vo vzťahu k rozsudku Okresného súdu v Trenčíne sp. zn. 4 T 454/96 a trestného rozkazu Okresného súdu v Považskej Bystrici sp. zn. 1 T 392/96, a to vo výrokoch o treste.

Ústavný súd v preskúmaných rozhodnutiach takéto porušenie, ktoré by zakladalo porušenie ústavného práva podľa čl. 17 ods. 2 ústavy, nezistil, a preto rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku tohto nálezu.

Ústavný súd sa taktiež osobitne nezaoberal námietkou Okresného súdu v Trenčíne, že už Vojenský obvodový súd Banská Bystrica vo veci sp. zn. 1 T 214/95 zo 6. júna 1995 pochybil pri ukladaní trestov.

Ústavný súd nemá právomoc rozhodovať o vine obvinených a o ukladaní trestov za trestné činy, jeho úloha spočíva v kontrole zlučiteľnosti takýchto rozhodnutí s článkami ústavy, ktoré upravujú základné práva a slobody, a s medzinárodnými zmluvami, ktoré upravujú túto oblasť a stali sa súčasťou právneho poriadku Slovenskej republiky.

Úlohou ústavného súdu je skúmať, či takéto rozhodovanie je zlučiteľné so základným princípom ukladania trestu len na základe zákona.

Ústavný súd ustanovil sťažovateľovi vzhľadom na jeho pomery právneho zástupcu.

Právny zástupca sťažovateľa vyčíslil trovy konania za dva úkony podľa ustanovenia § 13 ods. 8 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 163/2002 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v sume 8 796 Sk.

Podľa ustanovenia § 13 ods. 8 citovanej vyhlášky ak predmet sporu nie je oceneniteľný peniazmi, odmena za jeden úkon je jedna tretina výpočtového základu.

Predmet konania - ochrana základných ľudských práv a slobôd - je v zásade nevyjadriteľný v peniazoch a je nezameniteľný s primeraným finančným zadosťučinením, ktoré predstavuje náhradu nemajetkovej ujmy vyjadrenej v peniazoch (III. ÚS 29/03, III. ÚS 34/03).

Podľa § 1 ods. 3 citovanej vyhlášky je výpočtovým základom priemerná mesačná mzda zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za prvý polrok predchádzajúceho kalendárneho roka.

Podľa oznámenia Štatistického úradu Slovenskej republiky za prvý polrok 2001 dosahovala priemerná mesačná mzda zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky 12 811 Sk.

Ústavný súd priznal náhradu trov konania spolu vo výške 8 796 Sk vyčíslenú ako jednu tretinu výpočtového základu za dva úkony právnej služby 2 x 4 270 Sk a paušálnu náhradu hotových výdavkov 2 x 128 Sk v zmysle citovanej vyhlášky.

Z uvedených dôvodov ústavný rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 4. februára 2004